

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců Mgr. Jaroslava Škopka a Mgr. Jany Komínkové ve věci

žalobce: **U.S.**, narozený ..., bytem ...
zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, Opletalova
1417/25 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí
Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 12. 2017, čj. MV-129085-/SO-2017,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 9. 1. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 11. 12. 2017, čj. MV-129085-/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo“ nebo „prvoinstanční správní orgán“), ze dne 28. 8. 2017, čj. OAM-10205-8/TP-2017, jímž byla podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu pro nesplnění podmínek dle § 68 téhož zákona, neboť bylo zjištěno, že žalobce v době pěti let před podáním žádosti pobýval mimo území České republiky celkem 859 dnů, přičemž jedno období nepřítomnosti přesáhlo 6 po sobě jdoucích měsíců.

2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[II] Žaloba

3. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, konkrétně s § 2 odst. 1, 4, § 3, § 4 odst. 2, 4, § 36 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a dále v rozporu s § 68 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Z rozhodnutí žalované vyplývá, že potvrzuje správnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým byla žádost o povolení k trvalému pobytu zamítnuta, neboť žalobce nesplnil podmínku nepřetržitosti pobytu. S tímto však žalobce zásadním způsobem nesouhlasil a trval na svých odvolacích námitkách bez výjimky.
4. Z rozhodovací praxe žalované, např. rozhodnutí ze dne 4. 9. 2014, čj. MV-136316-5/SO-2013, jasně vyplývá, že správní orgán má povinnost seznámit účastníka řízení s konkrétními časovými úseky, ve kterých předpokládá nepřítomnost účastníka řízení na území, a dát mu možnost se k těmto obdobím nepřítomnosti vyjádřit. Žalovaná tuto svoji rozhodovací praxi aplikovala např. v rozhodnutí ze dne 9. 12. 2016, čj. MV-148893-6/SO-2016, v němž uvedla: *„Komisi je z její úřední činnosti známo, že Ministerstvo vnitra v obdobných případech založí do spisu záznam, ve kterém jsou uvedeny údaje o konkrétních dobách nepřítomnosti, tak jak je zjistilo z cestovního dokladu účastníka řízení. V projednávaném případě takový záznam součástí spisového materiálu není a odvolatel se konkrétní doby nepřítomnosti na území, tak jak je zjistilo Ministerstvo vnitra, mohl dovědět teprve až z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud zároveň ani nebyl vyzván, aby se ke zjištěným dobám nepřítomnosti na území vyjádřil. Takový postup je v rozporu s výše uvedeným ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu a s ohledem na správní praxi i v rozporu se zásadou zakotvenou v ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu. Komise proto dává odvolateli za pravdu v tom, že Ministerstvo vnitra pochybilo, když součástí spisového materiálu není podrobný výpis jednotlivých období nepřítomnosti, tak jak byl zjištěn z cestovního dokladu a ze kterého Ministerstvo vnitra při svém rozhodování vycházelo. Odvolatel se tak ke zjištěným dobám nemohl vyjádřit, a to ani, pokud jde o důvody nepřítomnosti, tak správnosti stanovení zjištěných dob nepřítomnosti s ohledem na vyvratitelnou domněnku ohledně záznamů v cestovním dokladu.“* Žalobce měl za to, že přesně tato situace nastala i v jeho případě.
5. Vzhledem k tomu, že žalobce je oproti správnímu orgánu slabší procesní stranou (což je zesíleno skutečností, že v době vydání prvoinstančního rozhodnutí nebyl právně zastoupen), správní orgán by jej měl seznámit s přehlednými podklady, ve kterých se bude moci jednoduše orientovat, tak aby mohl řádně uplatnit svá procesní práva. Správní orgán však rezignoval na svoji povinnost zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti v souladu s § 3 správního řádu, neboť měl minimálně sestavit seznam dob

nepřítomností na území a následně vyzvat žalobce, aby se k nim vyjádřil. Správní orgán se tak dopustil porušení nejen § 3 správního orgánu, ale též § 36 odst. 3 a § 2 odst. 4 správního řádu, případně též porušení povinnosti umožnit dotčeným osobám uplatňovat svá práva dle § 4 odst. 4 správního řádu. Není ani možné, aby správní orgán za nedodržení svých povinností sankcionoval žalobce, když v odůvodnění rozhodnutí namítá, že se žalobce k žádnému z dat nevyjádřil ani nedoložil žádné doklady. Žalobce učinil vše, co ve svém postavení mohl. Vzhledem k tomu, že doby nepřítomnosti nebyly správním orgánem jasně stanoveny a žalobce s nimi nebyl seznámen, nemohl se k datům a důvodům nepřítomnosti na území blíže vyjádřit.

6. Žalobce v tomto směru odkázal též na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 11. 12. 2015, čj. 5 Azs 157/2015-31, ve kterém Nejvyšší správní soud mj. uvedl: *„Ze spisového materiálu vyplynulo, že prvostupňový orgán zamítl stěžovateli žádost z důvodu, že opustil Českou republiku v období ode dne 29. 9. 2007 do dne 7. 6. 2008. Během správního řízení bylo stěžovateli umožněno, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí. Prvostupňový správní orgán vycházel pouze z razítek z pasu, stěžovatele nevyzval, aby se konkrétně vyjádřil k jednotlivým absencím, nijak tedy nezjišťoval, zda není nepřetržitost pobytu zachována. ... Vzhledem ke skutečnosti, že správní orgány nezjistily důvody stěžovatelových nepřítomností na území republiky a pouze vycházely z údajů v jeho pasu, a to za situace, kdy na nečitelná razítka nebyl brán zřetel, pochybily, neboť řádně nezjistily, zda stěžovatelovy absence nesplňují podmínky pro to, aby byla zachována nepřetržitost pobytu. ... Správními orgány totiž nebylo zjištěno, že pobyt stěžovatele mimo území České republiky přesahuje zákonem připuštěnou hranici. Nejen, že nezjišťovaly důvody stěžovatelových nepřítomností, ale vycházely pouze z čitelných razítek pasu. ... Je třeba přisvědčit, že stěžovatel sám od sebe tyto informace správním orgánům nesdělil, nicméně je na správních orgánech, aby dostatečně zjistily stav věci, přičemž informace mohly po stěžovateli kdykoliv požadovat.“* Na tento rozsudek Nejvyššího správního soudu následně navázal v téže věci Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 11. 5. 2016, čj. 15 A 47/2013-70: *„Ve věci je nutno také poukázat na přímo aplikovatelné nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 562/2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), které v článku 10 odst. 1 ukládá členským státům povinnost cestovní doklady příslušníků třetích zemí při vstupu a výstupu systematicky opatřovat otiskem razítka. Dle čl. 11 odst. 1 a 2 Schengenského hraničního kodexu není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotčeném členském státě. Domněnku podle odstavce 1 je možné vyvrátit, pokud státní příslušník třetí země jakýmkoli způsobem předloží věrohodné důkazy, například v podobě jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti mimo území členských států, o tom, že podmínky týkající se délky krátkodobého pobytu dodržel. (...) Ve věci však nebylo správními orgány zjištěno, z jakého důvodu přesáhl žalobce zákonem připuštěnou dobu pobytu mimo území České republiky, resp. z jakého důvodu pobýval mimo území České republiky. ... V daném případě tedy za současného zjištěného skutkového stavu nelze vyloučit aplikaci ustanovení § 68 odst. 3 věta druhá zákon o pobytu cizinců, které zachovává nepřetržitost doby pobytu, pokud jedno období nepřítomnosti nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, kterými je mimo jiné závažné onemocnění. Správní orgány se byly povinny ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu zabývat důvody nepřítomnosti žalobce, což však neučinily. Žalobce byl sice v řízení pasivní, to však nezabývá správní orgány povinností zjistit skutkový stav a opatřit si dostatečné podklady pro rozhodnutí, třeba i výslechem žalobce. To však žalovaný ani správní orgán I. stupně neučinili a*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

dospěli k předčasnému závěru, který nemá dostatečnou oporu ve shromážděných podkladech.“ Citovaná rozhodnutí jsou dle názoru žalobce aplikovatelná i na jeho případ. Názor žalované, že tomu tak není, je nesprávný.

7. Je sice pravdou, že žalobce byl k vyjádření k dobám nepřítomnosti na území vyzván, nicméně, jak je uvedeno výše, obsahem spisu nebyl takový podklad ohledně dob nepřítomnosti žalobce (např. formou tabulky), ve kterém by bylo možné se zorientovat. K podkladům, které jsou pro žalobce nesrozumitelné, není možné se řádně vyjádřit. Tím, že takový srozumitelný podklad součástí spisu nebyl, byl porušen § 3 správního řádu, neboť nebyl řádně zjištěn skutkový stav, a § 36 odst. 3 správního řádu, neboť se žalobce nemohl vyjádřit k podkladům rozhodnutí; § 2 odst. 4 správního řádu, neboť jak vyplývá z výše citovaného rozhodnutí žalované, správní orgán běžně podrobný výpis zjištěných dob nepřítomnosti do spisu přikládá, a taktéž byla porušena povinnost umožnit dotčeným osobám uplatňovat svá práva dle § 4 odst. 4 správního řádu. Správní orgán jednal v rozporu se zákonem, pokud neprovedl žádné kroky k tomu, aby zjistil sám, dle svých zákonných povinností, jiným způsobem důvod nepřítomnosti účastníka řízení na území a zda tímto důvodem nebyly naplněny podmínky § 68 odst. 2 nebo 3 zákona o pobytu cizinců.
8. K tvrzení žalované, že přehlednou tabulku absencí měl žalobce k dispozici v napadeném rozhodnutí správního orgánu a pokud by se k těmto absencím vyjádřil v odvolání, tak by mohla žalovaná k těmto tvrzením, případně důkazům, přihlédnout jako k novým skutečnostem ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, žalobce namítl, že prolomení zásady koncentrace řízení, kterou v jiných případech žalovaná aplikuje poměrně tvrdě, nemohl rozhodně nijak předjímat. I z dikce tohoto vyjádření žalované plyne, že si takovým svým postupem není jista, když říká, že by „mohla“ tyto skutečnosti akceptovat jako nové skutečnosti. Toto tvrzení žalované se tedy jeví jako účelové a nevěrohodné. Nelze tedy v žádném případě klást za vinu žalobci, že se ke svým absencím nevyjádřil v odvolacím řízení, obzvláště v situaci, kdy k tomuto vyjádření nedošlo v průběhu řízení před správním orgánem v prvním stupni pouze díky pochybení tohoto správního orgánu, které žalobce v odvolání napadal. Dle názoru žalobce nelze připustit správní praxi, kdy pochybení správního orgánu prvního stupně bude zhojeno předem nepředvídatelnou benevolencí k prolamování zásady koncentrace řízení ze strany odvolacího orgánu.
9. K argumentaci žalované rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 52 A 69/2014 žalobce uvedl, že právní názor vyjádřený v tomto rozsudku se na něj nevztahuje, neboť doklad prokazující důvod jeho nepřítomnosti doložit nemohl, neboť se v prvním stupni z výše uvedených důvodů nemohl k dobám nepřítomnosti na území vyjádřit a v odvolacím řízení mu v tom bránila zásada koncentrace řízení.
10. Žalobce dále namítl, že správní orgán ani žalovaná naprosto nedbaly své zákonné povinnosti zakotvené v § 174a zákona o pobytu cizinců, tj. povinnosti zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí dle tohoto zákona. Výčet uvedený v tomto ustanovení je výčtem, který dle žalobce představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž, je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Jinými slovy, dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž § 174a tohoto zákona nabízí odpověď na otázku, co je onou „přiměřeností“. Zmíněné ustanovení zákona nabízí onen minimální výčet okruhů, jimiž se správní orgán musí ve svém meritorním rozhodnutí vypořádat. V této souvislosti nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře nebo se s nimi nevypořádá vůbec. Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Správní orgán má povinnost přiměřenost dopadů zkoumat z úřední povinnosti. Jakékoliv odůvodnění ohledně dopadů rozhodnutí však v odůvodnění napadaného rozhodnutí absentuje. V situaci, kdy je správní orgán povinen postupovat dle § 3 správního řádu, tj. tak, aby zjistil skutečný stav věci, je jeho povinností, aby se minimálně pokusil o to, že účastníka buďto vyslechne k problematice faktorů uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců nebo jej jakýmkoliv jiným způsobem vyzve k tomu, aby se k předmětné problematice vyjádřil, případně se uvedené náležitosti pokusil zjistit sám jiným způsobem. Pokud však meritorní rozhodnutí správního orgánu neobsahuje žádnou úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, jak to požaduje § 174a zákona o pobytu cizinců (jak je tomu v tomto případě), jedná se o porušení nejen tohoto ustanovení zákona, ale také § 3 správního řádu, neboť nelze ani v nadsázce hovořit o tom, že se správní orgán pokusil zjistit skutečný stav věci, mající vazbu na § 174a zákona o pobytu cizinců. Rovněž správní orgán tím, že se v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností nevypořádal, jednal v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

11. K argumentaci žalované stran toho, že správní orgán nebyl povinen dopady svého rozhodnutí do rodinného a soukromého života zkoumat, žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, sp. zn. 1 Azs 81/2016, kde se uvádí: *„Lze souhlasit se závěry správních orgánů i krajského soudu, že zákon o pobytu cizinců, ve znění účinném v době rozhodování správních orgánů, výslovně nestanovil povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost dopadů správních rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníků správních řízení. Nicméně nelze přehlížet, že ve stejné době byla Česká republika vázána i mezinárodní a evropskou právní úpravou, zejména pak Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a jejím článkem 8 garantujícím právo na respektování rodinného a soukromého života. Dle druhého odstavce tohoto článku platí, že „[s]tátní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“*
12. Ve vztahu ke zrušení rozhodnutí o povolení pobytu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 8. 2015, čj. 6 Azs 96/2015 - 30, uvedl, že *„[...] u těchto rozhodnutí zákon o pobytu cizinců výslovně požaduje, aby správní orgán zkoumal přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, zatímco u zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění zákon takový požadavek explicitně nestanoví, vyjma jen některých důvodů (pro případ zamítnutí žádosti o přechodný pobyt se tento požadavek vztahuje k důvodu dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, přičemž tak stanoví odst. 2 téhož ustanovení) [...] Byť obecně nejsou dopady rozhodnutí, jímž se neuděluje pobytové oprávnění, tak intenzivní jako v případě správního vyhoštění či zrušení pobytového oprávnění, vždy je třeba přiměřenost těchto méně závažných následků zkoumat s ohledem na konkrétní dopady do sféry cizince a jeho rodiny.“* Kasační soud tedy dovodil, že i přesto, že právní úprava výslovně nestanoví povinnost zkoumat dopady rozhodnutí do sféry účastníka řízení, je vždy nutné, aby správní orgány přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života zkoumaly.“ Tyto závěry je nutné aplikovat i na nyní posuzovanou věc, a proto bylo povinností správních orgánů, aby se zabývaly dopady rozhodnutí o zamítnutí žádosti.
13. S ohledem na výše uvedené nezbývá žalobci než považovat napadené rozhodnutí žalované, které potvrdilo správnost prvoinstančního rozhodnutí, za nezákonné a nepřezkoumatelné.

[III] Vyjádření žalovaného správního orgánu

14. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 12. 2. 2018, v němž trvala na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítla námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné. V podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí, především část III. odůvodnění napadeného rozhodnutí, a na spisový materiál. Na základě výše uvedeného žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního.

[IV] Posouzení věci soudem

15. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
16. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
17. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
18. Při jednání před soudem dne 21. 8. 2019 zástupce žalobce i žalovaná setrvali na svrchu rekapitulované argumentaci.
19. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Prvoinstančním rozhodnutím byla dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu podaná dne 4. 7. 2017, a to pro nesplnění podmínek dle § 68 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo zjištěno, že žalobce v době pěti let před podáním žádosti pobýval mimo území České republiky celkem 859 dnů, přičemž jedno období nepřítomnosti přesáhlo 6 po sobě jdoucích měsíců.
21. Podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.
22. Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.
23. Soud se předně neztotožnil s námitkou, že žalobce nebyl dostatečně seznámen s časovými úseky, v nichž byla správním orgánem předpokládána jeho nepřítomnost na území České republiky.
24. Ano, ve výzvě ze dne 19. 7. 2017, kterou Ministerstvo vyhotovilo pod čj. OAM-10205-6/TP-2017, sice nebyla ona období žalobcovy nepřítomnosti v ČR rozepsána způsobem „od – do“, leč žalobci bylo vyjeveno, že „v průběhu 5 let bezprostředně předcházejících podání žádosti (...) pobýval mimo území České republiky v součtu 859 dnů, přičemž jedno období nepřítomnosti přesáhlo 6 po sobě jdoucích měsíců.“ Zároveň byl žalobce upozorněn na to, že „z uvedeného lze usuzovat, že nesplňuje podmínku 5letého nepřetržitého pobytu na území České republiky, která je dle § 68 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. předpokladem pro vydání povolení k trvalému pobytu.“ Žalobce byl zároveň vyzván, aby se k důvodům nepřítomnosti vyjádřil ve stanovené lhůtě, přičemž byl poučen mj. o důvodech nepřítomnosti podle § 68 odst. 2 písm. e) a f) zákona o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

25. Soud je přesvědčen, že klíčová informace, tedy informace o zmíněných 859 dnech nepřítomnosti v České republice v pětiletém období bezprostředně předcházejícím podání žádosti, se dostala do žalobcovy dispozice dostatečně jasným a srozumitelným způsobem. Povinností správního orgánu bylo v případě, že jsou v/o žalobcem podané žádosti určité nejasnosti či pochybnosti, žalobce vyzvat, aby je odstranil, a určit mu k tomu lhůtu. To se stalo a bylo na žalobci, aby na výzvu reagoval. Žalobce však zůstal zcela pasivní. Ač věděl, že Ministerstvo má za to, že v jeho případě nejsou splněny podmínky pro vyhovění žádosti, se k této skutečnosti nevyjádřil ani ve lhůtě určené výzvou, ani do dne vydání prvoinstančního rozhodnutí. Přitom jistě mohl, pokud prvoinstančním správním orgánem uvedený časový údaj nepovažoval za hodnověrný, svoje pochybnosti vyjavit, příp. požádat o jejich konkretizaci.
26. Ano, bylo by možné najít vysvětlení pro takovou pasivitu v případě, že by cizinec buď vůbec nebyl informován o okolnostech znemožňujících vyhovění jeho žádosti, případně byl-li by informován zmatečně, nejasně či nepřehledně. Nic takového však v souzené věci nenastalo a byl to tedy žalobce, kdo svojí indolencí znemožnil další případnou interakci mezi ním a správním orgánem (ve vztahu k době nepřítomnosti v ČR). Dovolávat se za takové situace detailního rozpisu jednotlivých období nepřítomnosti na území je proto dle názoru soudu nepřipadné a soubor námitek týkajících se procesního pochybení správních orgánů (v tomto směru) a nedostatečně zjištěného skutkového stavu nedůvodný.
27. Nedůvodnými byly shledány i námitky týkající se aplikace § 174a zákona o pobytu cizinců.
28. Soud je se správními orgány zajedno v tom, že zákon o pobytu cizinců v žalobcově případě neukládal správním orgánům povinnost zabývat se případným dopadem rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Na druhou stranu, bylo by na místě uvažovat o korigování absence oné povinnosti v zákoně v případě, kdy by v žalobcově věci vyšla najevo mimořádná specifika případu, kde by bylo nezbytné vycházet z principů materiálního právního státu a dovodit, že by tato povinnost není výslovně zákonem stanovená, je třeba se s ní v daných souvislostech vyrovnat. Nic takového však nebylo v souzené věci tvrzeno, natož prokazováno. Chtě-li žalobce získat pobytové oprávnění, bylo na něm, aby relevantně čelil především informaci o nikoliv nevýznamné době jeho nepřítomnosti v České republice (viz výše), příp. poskytl správnímu orgánu informace, které by podpořily nutnost zabývat se případným dopadem rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života nad rámec vymezený zákonem o pobytu cizinců. To se nestalo a po správním orgánu nelze spravedlivě požadovat, aby vyvíjel další aktivity, které by nahradily pasivitu účastníka v řízení o žádosti.
29. Ohledně v úvodu žaloby namítaných porušení ustanovení zákonů soud sděluje, že tyto přezkoumal pouze v obecné rovině, neboť jejich obecná formulace mu více neumožnila. Namítaná pochybení ve věci neshledal.
30. Soud na základě výše prezentovaných úvah dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

31. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady

soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 21. 8. 2019

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu